

bestemte til Erhvervelse af Formue, saa kan der ikke raades over dem; thi de kunne ikke blive til Formue, naar man efterhaanden bruger dem. Deri, at Overfludene skulle opføres blandt de til Erhvervelse af Formue bestemte Summer, ligger altsaa givet, at der er et Vaand paa at bruge dem ved Bevilling. Men dernæst staa der fremdeles, at dette særlige Aktiv bliver at anvende til Dækning af Underskud paa Kontoen: „Kirkelige Diemed“. Der staa ikke: som Bevillingsmyndigheden kan anvende, men: „der bliver at anvende.“ Jeg kan altsaa ikke forstaa det anderledes, end at Ministeren i Sænhold hertil kan anvende Midlerne uden at spørge Bevillingsmyndigheden og altsaa har forbeholdt sig fuldstændig Naadighed til selv at anvende dem til den omtalte Dækning. Saa hedder det endelig, at „de aarlige Renter“ af Aktivet „blive at føre til Indtægt“ for dette. Altsaa heller ikke Renterne kunne føres til Indtægt for Statskassen, men skulle lægges til Aktivet. I enhver Rente af dette andet Stykke, ser jeg derfor en Bekræftelse af den Mening, som jeg har derom, og jeg har ikke kunnet faae nogen anden Mening end, at dette andet Stykke fuldstændig binder Bevillingsmyndigheden, hvad Overskudet af de vedkommende Indtægter angaar. Da jeg imidlertid antager, at der vil blive nedsat et Udvalg i Sagen, vil der jo paa Lovens videre Vel være god Leilighed til at høre den høitærede Ministers nærmere Forklaring om dette Stykke; saa vidt jeg kunde forstaa ham, da han havde Ordet, vil han ikke kunne have det Fjerneste imod, at hele dette Stykke udgaar. Men det er i det Hele taget Noget, som er gennemgaaende i hele dette Lovforslag, at den ærede Minister vil tilegne Administrationen endnu større Indflydelse, end der har været forlangt fra tidligere Regjeringers Side, og jeg skal her yderligere gjøre opmærksom paa et lille Punkt til. Det hedder saaledes i § 5, at, naar man ved Embedsleilighed skulde finde, at en Præstegaard med Jordtilliggende af en eller anden Grund burde ombyttes med en anden Præstegaard og et andet Jordtilliggende, og den Kommission, der er bestemt til at afgjøre Spørgsmaalet, indstiller en saadan Ombytning, saa kan Ministeren bevilge den. Det hedder saaledes i Paragrafen, at Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet skal være bemyndiget til at godkjende Kommissionens Indstilling, naar Udgifterne ikke overstige det ved Salget af den tidligere Præstebolig med Jordtilliggende indvundne Beløb; det er altsaa den ærede Ministers Mening, at han, naar kun det indvundne Beløb holdes inden for den Sum, for hvilken den ny Præstegaard med Jordtilliggende kan anskaffes, ikke behøver at spørge Rigsdagen, om han maa gjøre det. I det Forslag derimod, som den forrige Kirkeminister indbragte, var Rigsdagens Bevillingsmyndighed forbeholdt, idet det hed, at Ministeren kunde foreløbig afgjøre Spørgsmaalet mod, at han senere

kom til Rigsdagen for at faae en Bevilling. Her har altsaa den nuværende ærede Minister udfødt, hvad den forrige Regjering havde fundet billigt og rigtigt. Dette er et af de flere Exempler paa, at den ærede Minister er meget omhyggelig for at staffe Administrationen saa fuld Naadighed som muligt over disse Midler, saa at han ikke behøver at komme til Bevillingsmyndigheden. Svad jeg i øvrigt har ansøgt tidligere, er jo ikke paa nogen Naade blevet modbevist, nemlig at der har været Strid om, hvad der kun kan afgjøres af Bevillingsmyndigheden, og hvad der kun kan afgjøres ved særlig Lov, og det forekommer mig, at Forskjellen mellem de to Ting er saa klar som, at 2 og 2 ere 4. Det, at sige, at de Statsindtægter, hvorom der her er Tale, maa der ikke raades over gennem Finantsloven, men kun ved en anden Lov, det er efter min Mening det Samme som at gribe ind i den Grundlovsparagraf, der siger, at alle Statens Indtægter og Udgifter skulle opføres paa Finantsloven. En Bestemmelse om en særlig Lov her sigter lige frem til — og det have alle de vedkjendt sig, som ønskede en saadan særlig Lov — at flyde Bevillingsmyndigheden til Side i de her foreliggende Spørgsmaal.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet:

Jeg skal tillade mig at ledsage det ærede Medlems Bemærkninger med nogle faa Ord. Naar han omtalte, at der havde været en Indvirkning paa mig fra den modsatte Side af det ærede Medlems, saa veed jeg ikke, at denne Indvirkning er synlig i det Forslag, jeg har haft den Ære at forelægge; jeg veed i det Mindste ikke, at der er indført en eneste Bestemmelse, som man kan hense til en saadan Indflydelse. Derimod tror jeg ganske vist, at man kan paavise en Indflydelse fra den anden Side eller fra Thingets Side, idet jeg har imødekommert de Duffer, der tidligere ere bleve udtalte herfra. Fordi jeg yttrede, at man har været misfornøiet fra anden Side med mit Forslag, veed jeg altsaa ikke, at der deri ligger, at jeg skulde gaa med eet Ben til den ene Side og det andet Ben til den anden Side. Naar dernæst det ærede Medlem omtalte, at jeg havde ligesom beklaget mig over, at man havde rørt ved de private Gaver, saa har jeg kun sagt, at det var Noget, man havde beklaget sig over fra modsat Side, nemlig fra deres Side, der holde paa Kirkens Eiendomsret. Jeg veed ikke, at jeg for mit Vedkommende har foresøgt nogen Klage, og det kunde saa meget mindre falde mig ind at gjøre det, som der i selve det Forslag, jeg har haft den Ære at forelægge — og det er i dette Punkt overensstemmende med de ti Herrers Forslag — udtrykkelig staa, at private Gaver medregnes ikke. Jeg veed heller ikke, at jeg har sagt, at Præsten var mere Menighedens Embedsmand end Statens; jeg har sagt, at Præsterne, samtidig med, at de vare Statens Embedsmænd, dog